

Sygn. akt V KK 2/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **H. W.**

skazanej z art. 177 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 30 stycznia 2019 r.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt XVII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 523 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację obrońcy skazanej bez rozpoznania;**
- 2. zwolnić skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zwrócić H. W. kwotę 450 (czterystu pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty od kasacji, z której uiszczenia skazana została zwolniona postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 listopada 2018r.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w R., sygn. akt II K [...], uznał H. W. za winną popełnienia występku z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie

art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. wymierzył jej karę 100 stawek dziennych grzywy po 30 zł każda.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonej.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt XVII Ka [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyżej wymienionego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanej zaskarżając go w całości. W kasacji obrońca zarzucił rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia:

„ 1) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art.177 § 1kk w zw. z art.22 ust.1, art.22 ust.2 i art.22 ust.5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym polegające na błędnej wykładni i nieuzasadnionym przyjęciu, jakoby skazana swym zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego, stypizowanego w naruszonym przepisie, mimo iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zaś opinia biegłego, przeczy tej nieuprawnionej ocenie;

alternatywnie:

2) rażące naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 5 § 2 k.p.k., polegające na braku zastosowania naruszonego przepisu, mimo iż w sprawie nadal występują dwie rozbieżne wersje zdarzenia, rzutujące na winę i sprawstwo mej Mandantki, a zatem nadal istnieją w tym zakresie istotne wątpliwości, które nie zostały usunięte w toku postępowania dowodowego, przeprowadzone przez organy ścigania i tut. Sądy;

b) art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wątpliwych dowodowo zeznań J. C. i jego żony M. C., uznanych nieprawidłowo za wiarygodne, przy jednoczesnym przyjęciu - niedopuszczalnym w rzeczy samej - iż wyjaśnienia skazanej i zeznania świadków obrony są w części lub w całości niewiarygodne;

c) art.7 k.p.k., polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, jakoby moja Mandantka była sprawcą zarzucanego jej czynu, mimo iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, niepełny i niekategoryczny, nie pozwala na tak radykalną i śmiałą ocenę;

d) art.170 k.p.k., polegające na nieprzeprowadzeniu z urzędu lub na wniosek wszystkich niezbędnych dowodów w sprawie, w szczególności tych wnioskowanych

przez obronę w piśmie z dnia 13.01.2017 r, mimo iż mogły one usunąć wszelkie wątpliwości istniejące w sprawie, w szczególności w zakresie rzeczywistej winy i sprawstwo uczestników zdarzenia, jak i samego jego przebiegu”.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o „*zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie skazanej od zarzucanego jej czynu w całości względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy tut. Sądowi do jej ponownego rozpoznania i merytorycznego rozstrzygnięcia*”.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o pozostawianie kasacji obrońcy skazanej bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację obrońcy skazanej jako niedopuszczalną z mocy ustawy należało pozostawić bez rozpoznania. Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w sytuacji skazania na inną karę niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, dla możliwości wniesienia kasacji przez stronę, konieczne jest podniesienie zarzutu opartego na jednej z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

W tym postępowaniu wobec H. W. zapadł wyrok skazujący wyłącznie na karę grzywny. Respektując więc wskazane powyżej ograniczenia obrońca mógł wnieść kasację tylko w sytuacji dostrzeżenia zaistnienia bezwzględnych przesłanek odwoławczych z art. 439 k.p.k. Tymczasem, takiego charakteru nie ma żaden z podniesionych w kasacji zarzutów, a także w jej uzasadnieniu skarżący nie wspomina o ewentualnym uchybieniu, mającym rangę bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Skoro charakter stawianych w kasacji zarzutów nie spełniał wymogów ustawy, to należało odmówić jej przyjęcia. Wadliwie zatem nadano bieg tak sformułowanej kasacji. Obecnie, gdy kasacja wniesiona przez obrońcę skazanej została przyjęta, należało orzec o pozostawieniu jej bez rozpoznania wobec jej niedopuszczalności. Wobec treści postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 listopada 2018 r. konieczne było zarządzenie zwrotu opłaty od kasacji uiszczonej przez skazaną skoro zwolniono ją od obowiązku uiszczenia opłaty od

kasacji. Zważywszy na sytuację skazanej Sąd Najwyższy zwolnił ją od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[aw]